

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas II. De divisione in locum definitivum & circumscriptivum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

Ut in principiis nostris resolvatur hæc difficultas.

PRÆMITTO primò. *Quod duplex possit haberi, esse, cujus interceptionem negat præsentia hic;* Primò potest haberi esse corporis, quod de facto datur interceptibilis, & hæc non esset universalis ratio salvandi aliquem esse hic, nam si inter aliquem & locum, intercepti potest, quodcunque creabile corpus, hoc ipso non sum hic. Secundò esse cujus interceptibilitatem negat indistantia, potest cogitari quodcunque spatium, quodcunque tandem corpus, quicunque tandem Spiritus, & per hoc rigorose salvatur indistantia, si enim vel Angelus, inter me, & locum, in quo sum mediè, intercepti potest, hoc ipso hic non sum, sed neque hic modus est, universalissimus, quod ut intelligatur.

PRÆMITTO secundò. *In triplici supposito cogitari posse esse aliquid, interceptibile, inter locum & spatium, in quo est locatum.* Primò spatium vel corpus actu existens, quod intercepti possit, & hoc per acciden, ut dixi, salvatur rationem ubi, sufficit enim ne sum hic quodcunque aliud corpus posse intercepti. Secundò potest cogitari interceptibile non quidem actu, possibiliter tamen existens, & sic rebus omnibus annihilatis, & solo relicto, Petro, inter DEUM & Petrum non posset intercepti aer, qui est possibilis. Tertiò cogitari potest, si DEUS & una tantum creatura esset possibilis, reliqua impossibilia, adhuc tamen temporis creatura, non distaret à DEO, & tamen per negationem alicujus intercepti, vel interceptibilis, indistantia illius salvari non posset, nullum enim jam esset interceptibile, sicut nec modò indistantia mea, per hoc salvari potest, quia inter me & DEUM non potest intercepti chymæra. Ut ergo salvetur, quo modo impossibilibus quibuscunque spatiis realibus, interceptibilibus, adhuc creatura non sit distans à DEO.

PRÆMITTO tertiò. *Quod quamvis ad clariùs explicandum dicamus, præsentiam Petri esse ipsiusmet entitatem Petri, prout dicit negationem spatii interceptibilis, & quod spatium istud, ejusque negatio, magis sit accommodata nostris phantasmatibus, & quæ appellari potest præsentia negativa, superest tamen aliud, idem explicandi modus, per præsentiam, quam supra appellavimus positivam, quæ est entitas Petri, importans se esse illicubi est, vel ut superiùs diximus, est ipsum esse locati, prout negat negationem sui esse hic, quod totum salvari potest, sine ulla Entitate Modali.*

DICENDUM est secundò. *Non esse possibile ut separetur à locato id, quod, ubi, dicit in Recto.*

RATIO. Quia idem separetur à seipso dicit enim in recto, ipsum locatum.

DICENDUM est tertiò. *Non esse possibilem Creaturam actualem, quæ absolvat ab eo, quod suo modo importat. Ubi in obliquo, ita ut absolvat ab omni præsentia.* Dixi Actualem, quia Anti-Christus nullam habet præsentiam, quia necesse, quod esse, primò impotat præsentia.

PROBATUR primò. Auctoritate S. Augustini ex Epistola 57. ad Dardanum, ubi censet ea quæ nusquam sunt, non esse.

PROBATUR secundò. Argumentis contra Conclusionem primam adlatis, quæ evincunt negativam præsentiam, non posse creaturam spoliari supposito, quod existat, quamvis positivam superadditam spoliatur, & quia apud nos nulla est præsentia superaddita hoc ipso, si existat non poterit illa omni absolute spoliari.

PROBATUR tertiò. Vel est possibile, ut creatura existens non existat immensitati Divinæ, hoc est, ut illic non sit immensitas Dei, ubi est creatura Dei, aut si vis ita dicere, in illo nullibi in quo est abusive creatura, vel non est possibile, ut creatura non coexistat immensitati Dei; Si non est possibile, ut non coexistat immensitati Dei, habet ergo suum Ubi, nam secundum illam phrasim, negativè Ubi explicantem, inter Deum, & illam Creaturam, nihil est, interceptibile; Si autem non est illic immensitas Dei, derogas eadem, & adhuc tamen sequitur, non absolvere tunc creaturam, ab omni Ubi, quia non absolvit ab illo, illic spatii, in quo, illic spatii est.

ADDO. Non est dubium quod possit esse corpus, sine ullo ubi extrinseco, quia posset poni in vacuo, in spatiis extra Cælos.

DIFFICULTAS II.

De divisione in locum definitivum & circumscriptivum.

PRÆMITTO primò. *Quid sit esse definitivè in loco, & quid circumscriptivè.* Definitivè esse in loco, est ita esse, ut locatum totum sit in toto, & totum in qualibet parte. Circumscriptivè autem esse in loco, est ita esse, ut pars locati, parti loci, ut totum locatum, toti loco respondeat. Primum illud Vbi, est proprium spiritualium. Secundum etiam corporeorum. Sed quomodo res spiritualis, dicetur esse tota in toto, & tota in qualibet parte, cum non habeat partes v. g. Angelus, immò quomodo erit tota in toto, quia comparando Vbi intrinsecum rei ad Vbicarum, videtur significari, quod totum adveniat toti, ut ita sit totum in toto. Sed cogitandum non est, quasi sit duplex præsentia definitiva, una, quæ singulis partibus, & alia quæ toti conveniat; sed per hoc solum significatur; quod quamvis in singulis partibus loci sit totum, non

† h h

tamen

tamen plura illic sint tota, sed Unum, loquitur-
que definitio, non de partibus ubicati, sed de
partibus loci. Licet casu quo ubicatum habeat
partes, possit id accommodari ad partes ubica-
ti, & ita corpus Christi totum est, in singulis et-
iam articulis Christi, & articulus in toto corpo-
re, idque titulo penetrationis.

PRÆMITTO secundò. *Rem corpoream, posse ha-
bere ubi definitivum.*

RATIO. Quia ipsum Mysterium Eucharistiae,
positioque in eo corporis Christi id suadet. Cæ-
terum substantia spiritualis, non potest esse cir-
cumscriptivè in loco, cum enim partes non ha-
beat, quomodo pars illius, parti loci correspon-
deat: admissio per impossibile quod sit aliqua
substantia spiritualis, & tamen habens partes,
admissio etiam, quod in intensioe spiritualis
qualitatis, sint partes, & non plura tota, non-
dum illud intensum, poterit esse circumscrip-
tivè in loco, quia adhuc ut extensè aliquid in lo-
co, requiritur principium, ut ita dicam evoluti-
vum extensionis, nempe quantitas, quæ tamen
rei spirituali non convenit. Nisi forte compe-
tat illi beneficium extensionis virtualis, quale
beneficium competit Angelo, in ordine ad im-
plendam totam sphaeram locabilitatis divisibi-
lem, neque tamen inde sequetur, quod si Ange-
lus haberet partes, ut intensio spiritualis habet,
& insuper habendo virtutem illam extensio-
nem quod possit esse circumscriptivè in loco,
nam virtualis illa extensio, non excludit pene-
trationem. Unde & Angelus habendo partes
illas penetratas cum toto, non posset circums-
criptivè occupare locum, nam impenetrabili-
tatem adjunctam habet, nonnisi quantitas for-
malis, quantum quidem per experientiam col-
ligimus. Si tamen daretur res spiritualis habens
partes, habens beneficium extensionis virtualis,
& insuper impenetrabilitatem spirituales, non
apparet quare talis res spiritualis, non deberet
occupare locum circumscriptivè.

PRÆMITTO tertio. *Quod divinitus corpus, in eo-
dem loco possit & ubi definitivum, & ubi circum-
scriptivum.*

RATIO. Tum quia, nulla in hoc repugnan-
tia. Tum quia, ubi est Christi caput circum-
scriptivè, potest illic poni, per ubi definitivum,
totum corpus Christi. Tum quia potest facere
Deus decretum, ut eam continentiam, & am-
bientiam, quam exercent species Sacramenta-
les, respectu corporis Christi habeat ipsum cor-
pus replicatum, ita ut circumscriptivè positum,
ambiat ubi illa definitiva, ejusdem corporis
Christi.

PRÆMITTO quarto. *Quod sicut ubi intrinse-
cum indistinguitur modaliter ab ubicato, ita indi-
stinguitur ubi definitivum, & circumscriptivum,
à suis ubicatis naturaliter, dixi naturaliter, quia
posset esse difficultas; an ubi definitivum cor-*

porum, non sit quid superadditum. Ratio du-
bitandi. Quia possibile est, ut corpus habeat ubi,
& non habeat definitivum, per quid ergo tran-
sit, ad tale ubi, nam ad ubi naturale ostensa su-
pra mutatio, in negatione corporis intercepti-
bilis, quæ negatio, non apparet, quid conferat
corpori, ad ubi nonnisi definitivum. Qui ta-
men vellet universaliter dicere, nullum ubi,
esse modalitatem, diceret, sufficientem muta-
tionem ad tale ubi, esse impeditionem quanti-
tatis quoad impenetrationem, hoc ipso enim
quod corpus maneat penetratum, dicensque
negationem supra explicatam distantiam, hoc
ipso habebit ubi definitivum. Sed quomodo
ad hanc ipsam penetrationem veniatur, & qui-
dem veniri facile potest, per ablationem ipsius-
met quantitatis, hoc ipso enim jam erit illud
corpus penetratum, adeoque habens ubi, non-
nisi definitivum. Sed difficilius est ostendere,
quomodo deveniatur ad istam penetrationem,
retentâ etiam quantitate, videtur enim debere
provenire, nonnisi per superadditum ubi, pos-
setque hoc defendi ita, ut superaddita illa mo-
dalitas, non sit ad faciendam rem indistantem,
hæc enim indistantia haberi potest, ab aliquo
negativo, sed ad impeditionem impenetrabili-
tatis. Cæterum addi hoc potest, quod videat-
ur non debere concedi dari modalitatem,
quæ sit impeditiva quantitatis, ne reddat ali-
quod impenetrabile, quamvis enim talis moda-
litas possit poni, sed videtur hoc revocari posse,
ad aliquid intimius, ne ita multiplicentur
entia sine necessitate, nempe ad subtractionem
concurfus, ad istos secundarios effectus. Hic ta-
men ipse concurfus, ad secundarios effectus, in
hoc habet difficultatem, quia sicut ipse effectus
formalis primarius, indistinguitur à forma uni-
ta, subjecto capaci, ita ut concurfus ad effectum
formalem primarium, à parte Dei, non alius
est, quam concurfus conservativus ipsiusmet
entitatis formæ, subtractioque hujus concurfus,
causaret non existentiam ipsiusmet formæ, ita à
paritate etiam concurfus, ad effectus forma-
les secundarios, videtur non posse sub-
trahi.

Totum hoc ulterius urgeri posset, sed ita, ut
extrahatur difficultas, non ad ubi definitivum,
casu quo, illud competat corporibus, sed ad
hoc, quid sit impediti effectum secundarium
ipsiusmet formæ, quæ duo distincta sunt.
Quia tamen salva entitate formæ, possunt illius
effectus secundarii impediti, quod colligit
Christiana Philosophia, vel ex eo mysterio
Eucharistico, in quo est quantitas corporis
Christi, & tamen non habet effectus suos secun-
darios, hinc colligitur, effectus secundarios, non
perfici ipsa absolute entitate, formæ unitæ,
subjecto capaci, sed per aliquid distinctum, hinc
huic distincto, in quod refertur impenetratio,
si subtrahatur concurfus, erit jam sufficiens
muta-

mutatio, ad ubi definitivum corporibus com-
petens.

PRÆMITTO quintò. *Unam eandemque rem, pos-
se habere in loco uno, ubi definitivum, in alio circa
circumscriptivum.* Ratio. Quia ex Christiana
Philosophia fundata in fide, & in principio, non
implicat. Christus est in coelo circumscriptivè,
& in Eucharistia definitivè. His quæ non ita
multum disputantur, præmissis. *Sic*

Punctum Difficultatis I.

*An unum corpus possit esse circumscriptivè in
pluribus locis.*

NEgat S. Thomas & Vasquez 3. par. d. 169. c.
5. licet oppositum videatur innuere Tomo
4. d. 6. q. 3. c. 1. & 23. affirmat autem Scot. Suar. &
alii communiter.

DICENDUM est. *posse id fieri.*

PROBATUR primò. Quia nulla est in hoc im-
plicancia.

PROBATUR secundò. Quia si hoc implicaret,
implicaret vel ratione repetitionis & replica-
tionis corporis, vel ratione replicationis cum
circumscriptione, non ratione replicationis
corporis, quia corpus Christi defacto per plures
definitivas præsentias multiplicatur; non ra-
tionem replicationis cum circumscriptione,
quia replicatum corpus supernaturaliter, quan-
tum est de se, potius exigit multiplicari circum-
scriptivè, quia exigit non impediri ea, quæ sunt
secundum suam naturalem inclinationem &
bonum, præcipuè si ipsa præcisè replicatio, non
deposcat illius boni sublationem, ut non depo-
scat destructionem ubi circumscriptivi. Quod
ipsum probatur. Quando Deus replicat corpus
actio replicativa quæ talis, non est essentialiter
actio impeditiva quantitatis, effectumque il-
lius secundariorum, qui inter alios est extensio
partium in ordine ad locum.

PROBATUR tertio communiter. Non repu-
gnat duplex definitiva præsentia. Ergo nec
duplex circumscriptiva, imò magis repugnat
duplex definitiva, quam duplex circumscripti-
va, ad eum modum, quo magis repugnat igni,
non habere calorem quam habere duplicem;
ita etiam magis repugnat, non habere cir-
cumscriptivam præsentiam, quam habere du-
plicem.

OBJICITUR primò. Assumendo principia
Philosophica.

PRIMUM Principium. Unum, est quid indi-
visum in se, & divisum à quolibet alio, ex quo
sic arguitur, corpus replicatum circumscripti-
vè existens in duplici loco, & esset idem corpus,

ut supponitur, & non esset idem, quia positum
circumscriptivè in duplici loco, non esset indi-
visum à se.

RESPONDETUR. Imprimis argumentum mul-
tum probat, quia probat, quod idem corpus,
nec duplicem definitivam præsentiam habere
possit. Deinde Suar. dicit: Illud corpus ratio-
ne diversarum præsentiarum, posse distare à se-
ipso, in idem recidet, quod alii dicunt, fore illud
corpus divisum, à se non quoad entitatem, sed
quoad locum & præsentiam. Lugo tamen dis-
s. de Eucharist. Sect. 17. negat illa duo corpora
distare à se, quia distantia dicit distinctionem
duorum, quæ distant, quæ distinctio illic non
est: Et sicut si paries haberet duplicem albedi-
nem, non esset similis sibi ipsi, sic nec in præ-
senti divisus à seipso.

Quod attinet ad assumptum principium, po-
sita etiam replicatione salvari potest, quomodo
replicatum sit indivisum in se, & divisum à quo-
libet alio, erit inquam indivisum in se, quia re-
plicatio non facit illud, aliud à se: Rursus quia
replicatio, non facit, ut divisio in illo fiat quod
replicatur, sed totum replicatur, cum sua in-
divisione, erit autem replicatum divisum, et-
iam à quolibet alio, quia entitas replicati, non
est entitas alius, sive replicati, sive non repli-
cati.

SECUNDUM Principium. Locatum non de-
bet esse majus loco, & tamen si aliquid posset
poni in duplici loco circumscriptivè, sequeretur
oppositum, nam ex vi hujus præsentia com-
mensuraretur cum hoc loco, ex vi alius præsen-
tia, cum alio loco.

RESPONDETUR. Ad hoc salvandum princi-
pium, sufficit dicere, quod locatum prout est in
hoc loco, non excedat suum locum, & prout
est in alio, non excedat illum alium locum. Ad-
dit Oviedo, quod sicut ex duabus præsentis,
non constituitur una præsentia, quæ sit major
locato, sic nec ex duobus locis constituitur unus
locus, major locato; sed tantum sunt duo spa-
tia, quorum utrumque æquale est corpori, pro-
ut illud continet.

TERTIUM Principium. Effectus formalis non
potest crescere, nisi crescat ipsa forma, & ita
non potest fieri magis calidum, nisi crescat ca-
lor, sed extensio localis est effectus formalis
quantitatis, ergo crescere non potest sine quan-
titate: Ergo nec duplicem circumscriptivam
præsentiam habere potest, sine duplici quan-
titate.

RESPONDETUR. Ex vi hujus argumenti sequi,
esse possibilem replicationem circumscripti-
vam, saltem duplici quantitate posita, in eo-
dem replicabili: ad medium autem terminum
dici potest, quamvis non possit aliquid magis
esse calidum, nisi crescat calor, tamen fieri
potest replicatio ejusdem caloris, nullo novo
superaddito gradu, quo casu non crescet calor,
† h h 2 quia

quia crescere calorem notat additionem caloris non præhabiti, & tamen replicabitur; sic & in præfenti non crescet quantitas, & tamen repetitò ponetur replicatum, non ergo crescet tum replicatum, sed multiplicabitur, seu repetitò ponetur.

Obijcitur secundò ex absurdo. Si posset poni in duplici loco circumscriptivè corpus, posset in pluribus, consequenter & in infinitis; quod dici non potest; alias posset poni ubique, adeoque posset habere æqualitatem cum immensitate Divina.

RESPONDETUR. Posse poni corpus in infinitis spatiis syncategorematicè, distinguitur tamen ab immensitate, etiam per hoc, quia ex vi hujus replicationis, quæ actu habetur, non est jus in illa creatura replicata, ad alibi etiam existendum, quod convenit immensitati.

Obijcitur tertio. Circumscriptiva præfentia ita constituit corpus in hoc spatio, ut non possit esse extra illud.

RESPONDETUR. Negand. assumptum quod ad maximum verificatur, ut scilicet non possit esse extra illud spatium, in quo non est circumscriptivè.

Obijciuntur quartò Paritates aliqua.

PRIMA Paritas est. Non potest esse simul idem in duobus temporibus. Ergo nec in duobus locis.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia tempus, ex ratione successivi, importat prius & posterius: si ergo coexistat ei, quod prius est, non est tunc coexistere illi posteriori, cum posterius non sit simul cum priori, bene autem possunt esse duo spatia simul, in quibus existatur.

SECUNDA Paritas est. Non potest idem poni in eodem loco, per diversas præfentias. Ergo nec in pluribus locis per replicationem.

RESPONDETUR. Si est præfentia indistincta ab entitate, sicut eadem entitas non potest esse diversa à seipsa, ita nec potest habere diversas præfentias; si autem præfentia est distincta modaliter, si diversitas sit penes præfentiam ejusdem loci, potest duplici præfentia in eodem loco existere; si autem sit diversitas secundum præfentiam in alio loco, hoc ipso jam & esset in eodem loco, ut supponitur, & non esset, quia haberet præfentiam alius loci, quod absurdum non sequeretur in præfenti, quia nullo modo in uno, sed in duobus locis esset.

TERTIA Paritas est. Idem non potest habere plures figuras: Ergo nec duplex ubi circumscriptivum.

RESPONDETUR. Hac paritate impugnari etiam duplex ubi definitivum. Disparitas est, quia figura, est quantitas ita terminata, quæ si ita terminata est, adeoque hanc figuram habens, non potest esse non ita terminata, adeoque non habens talem figuram, nullum autem simile ab-

surdum sequeretur, si ponantur ejusdem esse duo circumscriptiva ubi.

Obijcitur quintò. Sequeretur data tali circumscriptiva duplici præfentia, idem in uno loco moveri, in alio non moveri, vel unum duobus, motibus moveri, &c. quæ omnia sunt absurda. Ut hoc argumentum solvatur. Sit:

Punctum Difficultatis 2.

De prædicatis replicati entis.

PRÆMITTO primò. *Aliqua esse prædicata, quæ sunt identificata substantiæ rei.* v.g. ratio animalis, ratio rationalis, identificantur homini, ratio item creaturæ, & alia ejusdem prædicata primò vel secundò essentialia, quæcunque item proprietates Metaphysicæ, & hæc non possunt non replicari, replicato homine.

RATIO. Quia & esset tunc homo replicatus ut supponitur, & non esset replicatus homo, cum illius entitas non sit replicata, cum illa omnia, sint hominis entitas.

PRÆMITTO secundò. *Aliqua esse prædicata, quæ sunt quidem essentialia homini, Physicè spectato, una tamen pars non est identificata alteri, & sic v.g. ratio Materię, est essentialis homini, non tamen identificatur alteri compati, nempe formæ, & circa hæc dupliciter replicatio fieri potest, vel totalis, vel tantum partialis, potest enim replicari vel totus homo, vel nonnisi pars illius, hoc est v.g. Materia, quod possit replicari nonnisi Materia v.g. resolvitur in principium, quia non implicat, habetque suam diversam entitatem secundum quam, si potuit replicari ante unionem, cur posita etiam unionem replicari non poterit? Cæterum si replicetur, petit ob naturalem concomitantiam, replicari etiam formam & unionem, quod in simili agnoscit Trid. sess. 13. c. 3. quod censet, quamvis vi verborum ponatur solum corpus, propter naturalem connexionem, poni etiam animam. Cumque bonum sit materiæ hîc & nunc hæc Forma, hæc Unio deposcit ut etiam replicata, cum suis sit bonis.*

Casu verò quo totum compositum replicetur materia & forma & unio replicari debet.

RATIO, quia & replicaretur totum ut supponitur, & non replicaretur totum, quia totum nihil aliud est, nisi illa tria.

PRÆMITTO tertio. *Si ve potentia, si ve accidentia realiter distincta à subjecto, absolute loquendo, possunt non replicari subjecto replicato, neque enim hoc implicat.* Supponuntur enim habere entitates condistinctas, exigit tamen illa replicari subjectum, quia sunt bonum illius.

DICES

Dices primò. Non potest subjectum moveri localiter, non motis iis, cum quibus unitur, Ergo nec potest replicari subjectum, nisi replicatis omnibus, quæ sunt in subjecto.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia, si moto subjecto non moverentur subjectata, hoc ipso jam daretur disunio, quæ non sequeretur, si replicetur Petrus Romæ existens, ita ut simul ponatur Neapoli, manentibus accidentibus unitis Petro v.g. Romæ, licet non uniatur v.g. Neapoli existenti Petro, unde nec periret tunc unio illorum accidentium, sed tantum non replicaretur.

INSTABIS. Si possent illa accidentia non replicari, & haberet illa corpus, ut supponitur, & non haberet, quia non replicarentur.

RESPONDETUR. Ex eo, qui illa accidentia non replicarentur, non sequeretur absoluta veritas huius propositionis; Substantia non habet hæc accidentia, quia ad hoc verificandum, non solum est necesse, ut ea non habeat Neapoli, sed etiam ut nullibi habeat, ad eum modum, quo non sequitur absoluta veritas huius Propositionis, Petrus non habet pecuniam, quia illam non habet in manu.

Dices secundò. Immeritò assumi, quòd connaturaliter loquendo exigit subjectum, replicari illa accidentia. Reproductio enim est magis miraculosa, & minus connaturalis, quam reproductio alterius numero distincti accidentis. Ergo si subjectum non exigit produci alia numero accidentia, nec petet replicari.

RESPONDETUR. Si comparentur inter se replicatio & reproductio, est magis connaturalis reproductio, quam replicatio, sed si utrumque comparetur ad subjectum replicatum, connaturalior jam est subjecto, accidentium quæ sibi unita sunt, replicatio, idque ideo, quia illa jam sunt bonum illius, & perfectio actualis, quæ ipsa etiam deposcit, sequi conditionem subjecti.

INSTABIS primò. Ergo connaturale illi subjecto est aliquid supernaturale, nempe replicatio, quam deposcit.

RESPONDETUR. Ex suppositione supernaturalitatis, potest aliquid supernaturale connaturale reddi, sicut intellectus informatus Lumine gloriæ, connaturaliter deposcit, non impediri, ne videat Deum, exigitque jam connaturaliter visionem, quam non exigit independentem à suppositione elevationis.

INSTABIS secundò. Natura constituta in diverso loco, connaturalius petit diversum pondus attollere, & non idem, amisso item accidenti, connaturalius est aliud simile produci, quam idem reproduci. Ergo & connaturalius est, diversa accidentia produci, quam eadem replicari.

RESPONDETUR. Quod attinet ad pondus, disparitas est, quia pondus non supponitur esse unitum potentie attollenti, imò diversam ha-

bet unionem indistantiæ, ratione cuius petit ab hoc attolli, imò, si idem haberet unionem indistantiæ, idem peteret attolli quia autem subjecto, supponuntur unita esse illa accidentia, petet illa produci. Quod autem attinet ad secundum, dici potest, quòd quando subjectum deperdit accidens, non supponatur pro tunc habere cum illo connexionem, adeoque nec supponitur ex vi connexionis, deponere reproductioem illius, aliàs insuper obstante principio, quòd à privatione ad habitum, non detur regressus: jam autem natura replicata, supponitur unita suis accidentibus, vi ergo huius unionis deposcit illa, ne bono suo actuali spoliatur, reproduci, cum insuper non detur ullum principium, quòd deposcat, ne ponatur illorum replicatio.

INSTABIS tertio. Materia pedis unitur animæ rationali, & tamen non est, ubicunque est anima rationalis, nec petit esse connaturaliter. Ergo nec est iuxta naturam rerum, ut ea, quæ alicui uniuntur, sint, ubicunque illud est.

RESPONDETUR Lugo. Doctrinam nostram procedere de locis adæquatis, tunc enim subjectum debet suas proprietates, & accidentia deferre, non verò debet secum habere, omnia accidentia in locis inadæquatis. Ratio. Quia in locis adæquatis ita debet existere, ac si nullibi alibi existeret, adeoque sua secum habere debet, quod non requiritur in loco inadæquato, quia partialis illa præsentia, supponit rem partialiter alibi existere, adeoque non debet esse talis, ut secum omnia deferat, quasi alibi illa habere non posset.

DICES tertio. Si potest replicari materia, non replicata forma illi unita, & erit eadem materia, & non erit, quia non erit unita, cum alibi sit unita.

RESPONDETUR. Eandem quidem fore Materiam quoad entitatem, sed non eodem modo se habentem, de quo infra in simili.

PRÆMITTO ultimò. *Accidentia dependentia à loco, quæ jam accidunt in uno loco, post transactam replicationem, absolute possunt convenire in alio loco.*

RATIO. Tum quia hoc non implicat, imò hoc semper evenire asserunt Lug. Arriag. Ovi. ed. Tum quia potest Deus replicare ipsas substantias, cur non & accidentia? Sed restat difficultas, an connaturaliter exigit illa, subjectum replicatum, habere in utroque loco, saltem, an divinitus illis carere in alio loco possit.

DICENDUM est primò. *Accidentia quæ transacta replicatione contingunt in uno loco, non est connaturale, ut fiant in alio loco.* Ita Suar. uterque. Amicus disp. 19. de Eucharist. Licet dicat actus appetendi & cognoscendi, utrobique debere esse eosdem.

PROBATUR primò. Non magis inter se repugnant, desinere in uno loco, & non desinere in alio loco, quam in uno loco frige fieri, in alio

non frigeferi. Definit autem Christus, in uno loco Sacramentaliter, in alio non definit. Ergo, imò hoc ipsum quod est esse Corpus in uno loco circumscriptivè, in alio non esse, non magis repugnant, quàm in uno loco frigeferi, in alio, non frigeferi, defacto autem Christus est in cœlo circumscriptivè, non est autem circumscriptivè replicatus in Eucharistia.

PROBATUR secundò. Quia non fit id connaturaliter, cuius causa secundum cursum naturæ, ostendi non potest. Sed dictorum accidentium causa, secundum cursum naturæ, ostendi non potest. Si enim quis hic oculis privetur, quæ causa erit, ut exoculetur alibi, ad Deum autem in hac parte recurrere tanquam causam specialem, non videtur secundum cursum naturæ, tuncque Deus solus etiam agit secundum cursum naturæ, quando datur exigentia creaturarum, ut Deus solus hoc vel illud agat, ut cum ad exigentiam materiæ disposita, producit animam rationalem, non est autem causa creata, exigens hæc accidentia, tanquam aliquid replicati, cum non præsupponantur fuisse bona subiecti, unita ante replicationem, alia etiam exigentia legitima, nulla ostendi potest.

PROBATUR tertio. Quia si esset connaturale, ut accidentia quæ transactâ replicatione contingunt in uno loco, conveniant eidem in alio loco, sequeretur connaturale esse subiecto, ut unum idemque connaturaliter vivat & moriatur, sit enim in uno loco applicata medicina, quæ attendendo ad temperamentum subiecti, non potest non esse efficax, nisi miraculo impediatur, & ex altera parte propinetur uno eodem instanti v.g. venenum, quòd attendendo ad temperamentum, non potest non esse mortale, nisi accedat miraculum, jam hoc ipso connaturale illi erit, & vivere, & mori. Item in uno instanti, sit in tenebris in loco A, & in loco B, sit in luce, tunc eodem instanti, connaturaliter & deberet esse videns, & non videns. *Neque valet, si dicas, venenum pharmaco, tenebras luce destruendas, non inquam valet, quia etiam pharmacum veneno, & lux tenebris, destrui deberet, nam non una pars accidentium, sed utraque simul convenire debet. Consequenter inferes, quòd possit portare in uno loco pondus, quo majus portare non possit, & in alio loco, aliud simile, & quia utrobique nonnisi uniter, maximum pondus portabit, non portabit pondus majus, quàm portare possit. Et certè, si sequitur ex conclusione data, replicari debere pondus, supponuntur etiam replicatæ vires, & sicut ex replicatione ponderis, sequitur contra nos, à replicato portari plus quàm aliàs posset, ita sequetur contra illos, non portare replicatum plus quàm possit, siquidem replicantur ipsæ vires.*

DICENDUM est secundò. *Possibile esse, ut in uno loco replicatus eliciat unum actum, & ali-*

um in alio, quamvis illi inter se respectu ejusdem subiecti, & obiecti, saltem naturaliter impossibiles sint.

PROBATUR primò. Quia in hoc nulla est implicantia.

PROBATUR secundò. Accommodatione argumenti, suprà, primo locò facti.

CONFIRMATUR. Vi replicationis, acquirit creatura æquivalentiam quandam ad plura, quæ æquivalentia in hoc inter alia fundatur, quia concursus replicativus & ponens locatum, in loco B, cum antea fuerit nonnisi in loco A, & concursus primitus conservativus, qui continuatur in loco A, sunt concursus distincti, poterit ergo unus desinere, non desinente alio, facereque æquivalenter duo, vi cuius æquivalentiæ ad duo, potest esse hic, & non esse hic, esse productum actione uniter, & non replicativè causativà, non esse productum actione uniter sed replicativè causativà. Ergo ratione ejusdem æquivalentiæ poterit salvari, ut hic amet, illic oderit.

PROBATUR tertio. Si non posset creatura intellectualis, in uno loco amare, in alio odisse, sequitur debere componi inter se, amorem & odium, quod repugnat, & quod solum, ut evadant oppositi, dicunt utrobique debere esse, nonnisi amorem. Sit enim v.g. Petrus replicatus, Paulus item replicatus, in uno loco, Petrus replicatus demus quòd Paulo replicato lethalliter infligat vulnus, Petrus, ex principiis Amici, non est necesse, ut vulneret in alio loco Paulum. Supponamus eundem Paulum, in alio loco defendere salutem Petri contra alium, in hoc loco amabit Paulum, & quia amare non potest, quin etiam in alio loco oderit, utroque loco, & odisse debebit, & amare. Quod absurdum, in nostris principiis non sequetur, nam hic tantum amabit, illic tantum oderit.

Punctum Difficultatis 3.

Argumenta in Contra.

OBJICITUR primò. Si vera conclusio, sequitur eundem hominem, posse in uno loco peccare, in alio non peccare, adeoque unum & damnari, & salvari.

RESPONDET recentior Suar. Quòd fieri quidem possit, ut in uno loco peccet, in alio non peccet, utrobique tamen spoliabitur gratiâ, quia gratia, non est per ordinem ad locum, sed ad personam, bene vel malè operantem, ut autem censeatur, persona esse malè operans, sufficit, ut in uno loco malum operetur, bonum enim est, ex integra causa. *Hæc Responsio*

NON

NON SATISFACIT. Tum quia ex vi huius principii, quod bonum sit, ex integra causa non inferitur, quod si in uno loco amet Deum, non possit in alio odisse. Ergo ex eodem principio non inferetur, illum in utroque loco, debere spoliari gratia. Tum quia ex eo, quod gratia non sit, per ordinem ad locum, non sequitur, utrobique perdendam, quia etiam actus, qui eliciuntur ex præhabitis speciebus impressis, non dependent a loco, & tamen per Suar. non est necesse, ut si illis in uno loco utatur, debeat etiam uti in aliis. Tum quia sicut ipsa natura, cum suis potentiis, ita & ratio personæ tunc replicatur, sed ex vi replicationis potentiæ, potest facere unum, non facere idem in alio loco, ut censet hic recentior Suar. Ergo etiam ex vi replicate personæ, potest in uno loco habere gratiam, in alio non habere. Tum quia hæc responsio, non est conformis pluribus principiis Theologicis, tale est, quod neminem Deus per gratiam deserat, nisi ipse deseratur per peccatum, hæc autem Responsio dicit, quamvis non peccet, adeoque hic peccando non deserat, hic tamen sit a gratia deserendus. Deinde vivens posset per penitentiam delere peccatum, adeoque recipere gratiam, quid ergo fiet, si in alio loco moriatur, in quo non peccavit, & tamen jam deberet esse in inferno, utpote non decedens in gratia, quæ supponitur ab illo ablata. Dicere autem talem ad tempus cruciandum sub conditione, si superstes non penituerit, non valet; nam hoc secundum usurpatos articulos non procedit, qui nullam admittunt post mortem redemptionem, & absolutam in morte agnoscunt Dei iudicis sententiam, ad quos articulos, si procedere possit responsio ut potest, probabilior erit. *Hinc*

RESPONDETUR. Concedendo sequelam. Verè enim, etiam in dicto casu, potest de illo replicato, ac de duobus discurri; dubitari tamen posset: an esset futurus completè beatus, siquidem replicatus, esset, in summa miseria.

INSTABIS primò, cum aliquibus apud Amic. Ut actus meritorius constituat hominem iustum, & demeritorius iniustum, sufficit moralis præsentia actus. Ergo quamvis in uno loco actum peccandi non eliciat, moraliter tamen imputabitur illi.

RESPONDETUR. Quod moralis imputatio actus, etiam transacto actu, duret, sed fundatur semper, in antecessoria physica ejusdem productione, non implicat autem, ut in alio loco physice non producat actum peccaminosum, consequenter moraliter illi non imputabitur.

INSTABIS secundò. Peccatum in capite sufficit ad inquinandos posteros: Ergo multo magis sufficit, identitas realis, in replicato.

RESPONDETUR. Negando consequentiam,

quia constat de pacto divino, pro antecedenti, nec ad illud peccatum potuissent illi physice concurrere, vel non concurrere, hinc jam spectari debuit ratio peccati, merè in capite, quia autem pro consequenti, nulla est revelatio, estque replicatus, capax, ut dum in uno loco Physice peccat, in alio loco Physice non peccet, sit ut peccatum in uno loco factum, non possit eidem in alio loco imputari.

INSTAT tertio Dical. disp. 5. de Euchar. num. 222. Non potest homo in uno loco amare, in alio odisse: ergo nec peccare in uno, in alio mereri. Antecedens probatur, quia huiusmodi actus, non solum pendent à potentia, ut à subiecto recipiente, sed ut à principio efficiente; non habet autem potentia vim efficiendi simul duos actus contrarios, quia huiusmodi actus, sese omnino destruunt ex parte objecti, unus enim destruit objectum alterius.

RESPONDETUR. Neg. Antecedens. Negatur item, quod potentia præcipue replicata, non habeat vim efficiendi, sicut motum & quietem, ita actum amandi & odiendi. Negatur ulterius, hos actus destruere sese, ex parte objecti, nam licet non possit idem objectum esse bonum & malum, nam de eodem, & ratione ejusdem, verificaretur, est, & non est, sed duobus illis actibus positus, non de eodem, sed de diversis entitate actibus, verificaretur, est & non est, amat & odit.

OBJICIT secundò Amic. Licet cognitio & appetitio, non fiat in utroque loco Physice & informativè, est tamen in utroque loco objective & intentionaliter, saltem respectu animæ intelligentis & appetentis, quod sufficit, ut anima in uno loco informata uno actu, non possit in alio oppositum elicere, nam tota repugnantia, quæ est inter hos actus, est penes objectum, quia unum destruit objectum formale aliud, nempe veritatem falsitatem, & è contra. Assumptum probat. Eadem anima, quæ cognoscit objectum, per potentiam imaginativam, in una tantum parte corporis, in qua potentia illa residet, simul appetit per appetitum sensitivum, in alia parte corporis residentem, at non posset anima appetere objectum, in alia parte corporis, in qua non informatur actu imaginationis, nisi in ea parte corporis tale objectum cognosceret, cum nequeat in incognitum ferri. Ergo potest cognoscere objectum, etiam ubi actu cognitionis non informatur. Nec impedit, quod anima sit in uno loco, replicata autem in duobus, v.g. quia hæc discontinuatio non est entitativa, sed localis.

RESPONDETUR in forma negando maiorem, probatio illius non evincit: nam multi Recentiores censent, etiam appetitum residere in cerebro, vel si non residet in cerebro, transmittitur aliquid simile speciebus visibilibus, ad appetitum in corde residentem, vel si neque sit

ulla transmissio, referendum id erit, in naturalem Sympathiam, & si est impedibilis, vel illa transmissio, vel sympathia à Deo, cur etiam divinitus non potest fieri, ut impediatur volitio objecti, ne sit etiam in alio loco, accedente præcipue replicatione, quæ licet non adferat discontinuationem entitativam, adfert nihilominus replicationem entitatis, quæ sufficiens est, in ordine ad talia, ut replicatus habeat se, ac se habent duo entia.

INSTAT idem. Ergo etiam posset Angelus existens in una parte sphaeræ suæ locabilitatis, ignorare, quæ noscit in alia parte.

RESPONDETUR. Negando Sequel. quia Angelus existens in tota sphaera, non est in illa replicatus: Si non est replicatus, non possumus illi, æquivalentiam ad plura distincta, realiter tribuere, adeoque neque quod cogitet, tanquam duo v.g. distincti realiter Angeli.

OBJICIT tertio idem. Non potest Anima in uno loco mereri, in alio demereri. Quia gratia & peccatum non solum sunt causæ Physicæ, sed etiam morales, hinc censentur permanere, etiam transactæ. Cur ergo eadem moralitas, transfundi non poterit, etiam si in uno loco peccet, ut in utroque perdat gratiam.

RESPONDETUR. Quamvis peccata & gratia, sint causæ etiam morales, semper tamen antecedenter exigunt Physicum esse, seu exercitium actus. Unde etiam peccatum durat habituale, quia præcessit actuale, cum ergo in utroque loco, ut consentit ipse Amicus, actus elicitus non sit, ne contra Trid. prius deserat nos Deus, per gratiæ ablationem, quam nos illum deseramus positione peccati, sit ut ubi peccatum non elicitur, illic non auferatur gratia.

INSTARI potest ex eodem. Demus replicari solam humanitatem Christi, illa humanitas peccare non posset, & si peccaret, constitueret humanitatem, prout unitam verbo peccatricem, dicereturque Deus peccator, quod est absurdum.

RESPONDETUR imprimis. Spectando robur ipsius argumenti, quod dato peccato illius humanitatis replicatæ, non peccaret adhuc humanitas, qua unita verbo, consequenter nec peccaret Deus, quia supponitur non esse replicata unio substantialis hypostatica, fundans communicationem idiomatum, & sicut illa opera, quæ ita replicata faceret, non dignificarentur Personæ Verbi, utpote illi sic replicatæ non unita, ita nec peccatum illud refunderetur in Verbum, cum sit penes Verbum debitum regendi humanitatem, ex suppositione nonnisi unionis.

RESPONDETUR secundo. Replicatæ etiam solâ humanitate, non posse illam adhuc peccare, id autem ex duplici capite colligi potest imprimis: quia connaturaliter, nulla natura ope-

ratur, nisi terminatâ supposititalitate, & quia illa humanitas replicata, ex vi principiorum Amici, non haberet adhuc personalitatem creatam, sit ut peccare non possit, & licet quidem miraculose possit elicere natura actiones etiam spoliata personalitate, non possit tamen elicere actiones peccaminosas, quia actionum, quas illa natura spoliata personalitate eliceret, specialis auctor esset Deus, qui tamen actionum peccaminosarum non potest specialis esse auctor. Aliud etiam principium adferri potest, cur non possit replicata humanitas peccare, quia Verbo, quod est essentialiter sanctitas, tribuenda est omnis possibilis, seu maxima sanctitas, major autem foret sanctitas, si id quod est sua humanitas, nullibi peccare possit, ratione unionis substantialis ad se, saltem in uno loco retentæ, tale autem nullum principium reperitur in Petro replicato.

OBJICIT tertio Arriaga, & cum illo recentiores. Petrus in uno loco positus, vel si in eodem loco multiplicem Ubicationem haberet, non posset in eodem loco amare & odisse. Ergo nec in diverso.

RESPONDETUR. Si non supponatur in uno eodemque loco reproductus Petrus, non poterit illos actus diversos, saltem naturaliter habere, nam illud posse habere, infundatur æquivalentiæ, ad duo distincta realiter, quæ independentè à reproductione non habetur; consequenter nec fundamentum compatiendi illos actus.

INSTABIS. Si posset Petrus in uno loco amare, in alio odisse, in uno peccare, in alio non peccare, dabitur distinctio virtualis in creatis, in ordine ad prædicata primò intentionalia, consequenter & Mysterium Trinitatis, ut ex alibi dictis scitur.

RESPONDETUR retorquendo argumentum. Esse in uno loco tantum, non esse in uno loco tantum, sunt prædicata physica, & tamen competentia replicatæ uni eidemque entitati. Neque valet, si recurras ad duplicem ubitatis modalitatem, quia multi eam ex oppositis negant, & quia de illa redit quæstio, quomodo entia possit tribuere, tam distinctum Physicè prædicatum, si illud non est in se illorum capax. Datâ autem æquivalentiâ prædictâ, nondum sequitur Mysterium Trinitatis in creatis, quia quando communicatur indistincta à Paternitate, v.g. natura, non communicatur reproducta, nec ullo modo replicatur, immò nec replicari potest.

Continuatur Solutio.

OBJICIT quarto Maurus Qu. 28. Principium proprium, ex quo per sensum venimus in cognitionem certam de distinctione inter homogenea sensibilia, non potest falsificari per ullam poten-

potentiam, sed principium proprium, ex quo venimus in cognitionem certam distinctionis inter res homogeneas sensibiles, est quod habeant diversas ubicationes circumscriptivas, v. g. ego videns albedinem A. existentem in uno loco, & albedinem B. existentem in alio, statim cognosco illas esse duas, & non unam albedinem: Ergo nec per divinam quidem potentiam falsificari potest hoc principium.

RESPONDETUR. Hoc argumentum multum probat, quia probat ne divinitus quidem posse separari accidentia panis à pane, quia principium ex quo per sensum venimus in cognitionem certam de substantia panis, non potest per ullam potentiam falsificari, hoc autem principium, est, hæc albedo, hic sapor, hic color, hæc combinatio accidentium. Rursus omnes admittunt, principiis quidem Metaphysicis, ne divinitus quidem oppositum fieri potest, secus principiis Physicis, unde est principium Physicum: agens necessarium applicatum suo passo agit, & tamen ejus actio miraculose impediri potest; ignis calefacit, & tamen divinitus frigefacere potest, & sic ulterius. Denique dici potest, quod principium proprium secundum quod ipsum principium veritatem in se continet, falsificari non possit. Porro principium hoc: unum corpus nunquam est in pluribus locis circumscriptivè, continet veritatem cum restrictione: viribus scilicet naturæ, & secundum suam exigentiam, nullumque tale corpus dari potest, secundum cursum naturæ, sed id non præjudicat dispositioni omnipotentis, & sicut quamvis una debeat præsentia definitivè, estque hoc principium certum Physicè, tamen hoc non obstante, potest idem habere divinitus plures præsentias definitivas, ita & in præsentia.

INSTAT primò idem. Possumus dubitare, an omnes palmi albedinis non sint unus palmus replicatus.

RESPONDETUR. Quamvis angeli videant, rem spiritualementem unam occupare posse plura definitiva spatia, cur tamen non dubitant, quod tantum sit res una & non plura individua spiritualia? cur item videndo accidentia panis sine substantia, non dubitamus esse etiam accidentia parietis sine pariete, & panis profani nullam esse substantiam, sed sola accidentia: sicut ergo in istis recurrimus, hæc non esse affingenda, nisi ratio, experientia, fides urgeat, ita & in præsentia.

INSTAT secundò idem. Principia, quibus intellectus assentitur ex terminis, & non propter experientias sensibiles, falsificari non possunt, v. g. omne totum est majus sua parte, sed quod quæ sunt in pluribus locis circumscriptivè, sint plura, notum est ex puris terminis, cum profecto nemo possit per ullam experientiam deprehendere, quod totum frumentum mundi, non sit unicum granum replicatum, ergo licet non

sit æquè evidens hoc principium ac alia, est tamen æquè infalsificabile; nam etiam principia non omninò evidenter sed probabilia, possunt esse omninò infalsificabilia.

RESPONDETUR, in primis licet nemo possit per experientiam ullam deprehendere, quod non sit substantia panis sub quocunque pane, non licet inferre quod non dentur accidentia panis sine substantia panis; ita nec ex eo, quia nemo per ullam experientiam potest deprehendere, quod totum frumentum mundi, non sit unicum granum replicatum, inferri non potest quod unicum granum, divinitus replicari non possit. Rursus aliud est; hæc quæ sunt in pluribus locis circumscriptivè, sunt plura, & aliud; quod est in pluribus locis circumscriptivè, est plura: primum illud est verum, ly enim, quæ pluralitatem entitativam importat: secundum est falsum & non probatum. Hinc directè negatur minor. Concedo, quod per experientiam nemo deprehendere possit, quod frumentum totius mundi non sit granum unum replicatum, sed nego quod id per rationem præactam deprehendere non possit, neque enim ex eo quod aliquid non implicet fieri à Deo, circa aliquid, inferri debet factum jam esse. Negatur item, quod principia probabilia æquè sunt infalsificabilia ac Metaphysica, nisi fortè sumantur secundum quod veritatem in se continent. Et ita hoc principium, si mater est diligit filium, quia continet veritatem de ut plurimum, non potest moraliter falsificari, sed absolute loquendo falsificari potest, quomodo autem contineat veritatem principium de loco circumscriptivè occupato, supra dictum. Hinc negatur hæc propositio, principia non æquè evidenter, sunt æquè infalsificabilia.

INSTAT potest tertio. Illud principium; omne totum est majus sua parte, falsificari non potest; ergo neque hoc principium; Quod est in pluribus locis circumscriptivè, est plura.

RESPONDETUR, negat: Consequenter. Quia illius primi implicantia est, & conceditur ab utraque parte; sed nego talem implicantiam posse dari in casu secundo. Unde in Logicis dictum; certò moraliter, posse oppositum contingere, physicè loquendo, consequenter potest esse vera v. g. mater, & non diligere filium; certò item phylicè potest contingere oppositum absolute loquendo v. g. ut ignis frigefaciat, sed certò metaphysicè ne divinitus quidem oppositum fit: Certum autem Metaphysicum deprehenditur inter alia ex ipso implicat, implicat autem ne totum sit majus sua parte, non implicat verò, ut unum sit in pluribus locis circumscriptivè.

Obijciunt quintò idem. Pars non potest esse æqualis toti ne divinitus quidem; sed si posset corpus replicari circumscriptivè, pars posset esse æqualis toti, nam ubicatio circumscriptiva mensurat rem ubicatam, eò quod palmus ubicationis

cor-

correspondeat palmorei ubicatæ, digitus digito. Ergo tanta est res ubicata, quanta est ubicatio ipsius, sed posset ubicatio medietatis esse æqualis ubicationi totius, si medietas replicaretur per aliam ubicationem æqualem, ergo medietas posset esse æqualis toti.

RESPONDETUR. Alia est hæc propositio; non potest esse æqualis toti, & alia, pars non potest occupare locum tantum, quantum aliâ occupabat totum. Primum illud est verum, secundum est falsum, ut ostendit etiam experientia rarefactionis, ubi pars rarefacta, totum locum occupare potest, quem occupabat totum densatum: hoc autem secundum contingeret posita replicatione. Ubicatio autem circumscriptiva mensurat rem ubicatam hoc sensu, quod quanta est ubicatio, tantum etiam spatium occupat ubicatum, ut scilicet si ubicatio sit tripalmaris, ubicatum etiam sit extensum ad tres palmos, sed non mensurat rem ubicatam, secundum rationem ipsam entitatis suæ, ad quam attenditur in dicto principio, & non ad occupationem spatii.

INSTAT. Quæ sibi congruunt sunt sibi æqualia, sed medietas replicata congrueret toti, ergo esset æqualis toti.

RESPONDETUR. Quæ sibi congruunt in eo, in quo congruunt, sunt sibi æqualia, non tamen in quo non congruunt, non autem congruunt sibi medietas replicata quoad entitatem cum toto, nec congruunt replicata pars, cum non replicato toto, sed cum replicato toto; quod replicatum, majus spatium natum est occupare, si æque replicetur ut pars v. g. si pars bis replicetur, & totum bis, semper majus spatium, occupabit totum.

DIFFICULTAS III.

De Actione replicativa.

PRÆMITTO primò. *Duplicem actionem cogitari posse, per quam aliquid replicetur.* Prima, quæ appellatur actio adductiva: Altera, quæ appellatur productiva: per actionem adductivam, intelligitur productio solius ubi, sine ulla actione, quæ sit terminata, ad ipsam rei entitatem, & secundam illius, in suo esse, productionem. Quæritur ergo, per qualem actionem fiat replicatio.

PRÆMITTO secundò. *Quamvis in hac questione, respiciendum sit ad præsentiam localem, quæ habeatur in hoc universo, sed & universalis, id decidendum est, quia etiam extra cælos, possunt entia replicari. Cur non enim?*

PRÆMITTO tertio. *Aliquos Theologos, ut videre est apud Lug. Disp. 7. Sect. 2. & sequentibus; censere, ad salvandam substantialem conversionem, quæ sit in Eucharistia, necessariam esse reproductionem corporis Christi, inter quos est Coninck ibi*

dem citatus, sed aliqui, non censent quidem, hoc esse necessarium, ad salvandam substantialem conversionem, quod expressè docet Amic. disp. 18. de Euchar. Sect. 1. n. 28. ad salvandam tamen substantialem præsentiam, seu substantialem replicationem, necessariam esse actionem productivam, ut videre apud eundem est sect. 4.

DICENDUM est primò. *Replicationem non fieri, per actionem solam adductivam.* Ita Amic. Coninck, & alii contra Lug. citat.

PROBAT primò Amicus. Sola actio adductiva, & collocatio ubi distincti, de se sufficiens non est, ad substantialiter replicandum subiectum, in loco distincto. Quod ipsum probat; Quia nulla forma potest conferre subiecto effectum formalem, quem non habet: At ubi non continet substantialem replicationem subiecti, quia ubi, est tantum modus, à subiecti entitate distinctus, uniens subiectum cum loco: Ergo non continet substantialem subiecti replicationem, quia nulla forma potest conferre, nisi quod habet in se. Ergo si ubi non habet in se. Ergo si ubi non habet in se, non poterit subiecto dare substantialem replicationem, quæ præter unionem subiecti cum loco, includit ipsam entitatem subiecti.

RESPONDERI posset Negando, esse de ratione replicationis, ponere replicationem substantialem subiecti, esseque argumentum, quasi de subiecto non supponente. Sufficitque uniter se habentis substantiæ, quod entitatem positionis duplici loco, sicut anima habet ubi, & in pede, & in capite, sine ulla replicatione substantiæ, habendoque esse uniter, ita & in præsentia.

INSTAT primò idem. Primò natura intelligitur subiectum, per suam entitatem, indistans à loco, quam per ubi uniat, formaliter loco. Ergo per ubi, non habet formaliter, ut fiat entitativè indistans à loco. Ergo hoc debet habere ab actione reproductiva. Probatur Antecedens. Quia entitas præsupponitur ad ubi, à quo ubi, tantum formaliter habet, ut uniat positivè cum loco. Quod ipsum probatur: Quia nullum ubi, dat formaliter subiecto, ut fiat entitativè indistans à loco, cum quo illud unit, sed supponit illud, vel per motum localem, vel per creationem, ibi positum, esseque indistans.

RESPONDERI potest in Modalium principiis, negando, prius naturâ subiectum esse indistans, dicentque creationem, vel motum localem, hoc solum facere, ut acquiratur hoc potius ubi, quam aliud, ita tamen, ut ante illud, non detur indistans.

INSTAT secundò idem. Unio substantialis, non aufert subiecto, nisi esse uniti, supponitque illud jam aliunde habere esse, & si ponatur unio, quæ uniebat albedinem cum hoc subiecto, unire eandem cum alio subiecto, non poterit, nec dare